

*Este liberă preluarea textului, în
format electronic sau în variantă tipărită
– cărți, ziare, reviste –
doar cu menționarea sursei.*

© pentru această ediție, Editura Areopag

Rugăm ca persoanele care pot da
mărturii despre harismele părintelui Vale-
riu să le trimită prin scrisori (pe adresa bise-
ricii din Hlăpești – sat Hlăpești, comuna
Dragomirești, județul Neamț, pe numele
părintelui Dragoș Secară) sau pe adresa de
e-mail danionvasile@yahoo.com.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**
Stoian, Nicolae

**Doctorul fără de arginți : părintele Valeriu
Secară, un sfânt al vremurilor noastre /**
Nicolae Stoian. - Ed. a 2-a / îngrijită de Danion
Vasile ; cu o pref. de maica Justina Bujor de la Paltin.
- București :
Areopag, 2026

ISBN 978-630-6773-27-5

I. Vasile, Danion (ed.)
II. Justina Bujor, maică (pref.)

2
929

Nicolae Stoian

DOCTORUL FĂRĂ DE ARGINȚI PĂRINTELE VALERIU SECARĂ, UN SFÂNT AL VREMURILOR NOASTRE

Ediția a doua, îngrijită de Danion Vasile
Cu o prefață de maica Justina Bujor de la Paltin

Editura Areopag
București, 2026

Cuprins

<i>Maița Justina Bujor, stareța Mănăstirii Paltin-Petru Vodă:</i>	
Tot ce se întâmpla cu Părintele Valeriu era de la Dumnezeu.....	5
<i>Danion Vasile: Nota editorului</i>	
Un Sfânt Porfirie român.....	8
1. Introducere.....	14
2. Începutul	18
3. Transfigurat.....	26
4. Cap pătrat	29
5. Nu sunt de la mine	32
6. Trei găuri	33
7. Trei mari duhovnici.....	37
8. A dispărut afecțiunea	39
9. Vederea gândurilor	42
10. Vederea cauzelor bolii.....	44
11. Nu am cancer	47
12. Mecanisme ale vindecării	49
13. Vă luau banii degeaba	55
14. Nu trebuie să vii	57
15. Credința – mecanism de vindecare	59
16. Mâl la fiere	61
17. A tușit șapte luni	64
18. Tangalaki.....	66
19. Tensiune 20	72
20. Prunci	74
21. Ieși afară.....	75
22. Boli neștiute	79

23. Efecte nevăzute	82
24. Cancer cu metastaze	84
25. Tratament întrerupt	86
26. Tratament neîntrerupt	88
27. Ce a fost acolo	91
28. De 17 ani	93
29. Nu trebuia făcută operația	94
30. Puțin	96
31. Ascultarea, jertfa	97
32. Voia lui Dumnezeu	101
33. Blândețe și fermitate	104
34. Sfântul Ioan Rusul	107
35. După Sfântul Ioan Rusul	109
36. Plânsul cel tămăduitor	111
37. Limba cerbului	112
38. Ai avut	114
39. Boli grave	116
40. Nu ne întreba	118
41. Nu vei muri de cancer	122
42. Fotbal	124
43. Mai am?	127
44. Forma anatomică	128
45. Sceptici	130
46. Vinde ceva?	133
47. Bine, fie..... ..	135
48. „Se va vindeca”	137
49. Milostenia sufletească	141
50. Aparent fără motiv	143
51. Cauze și cauze	146
52. Zece ani	148

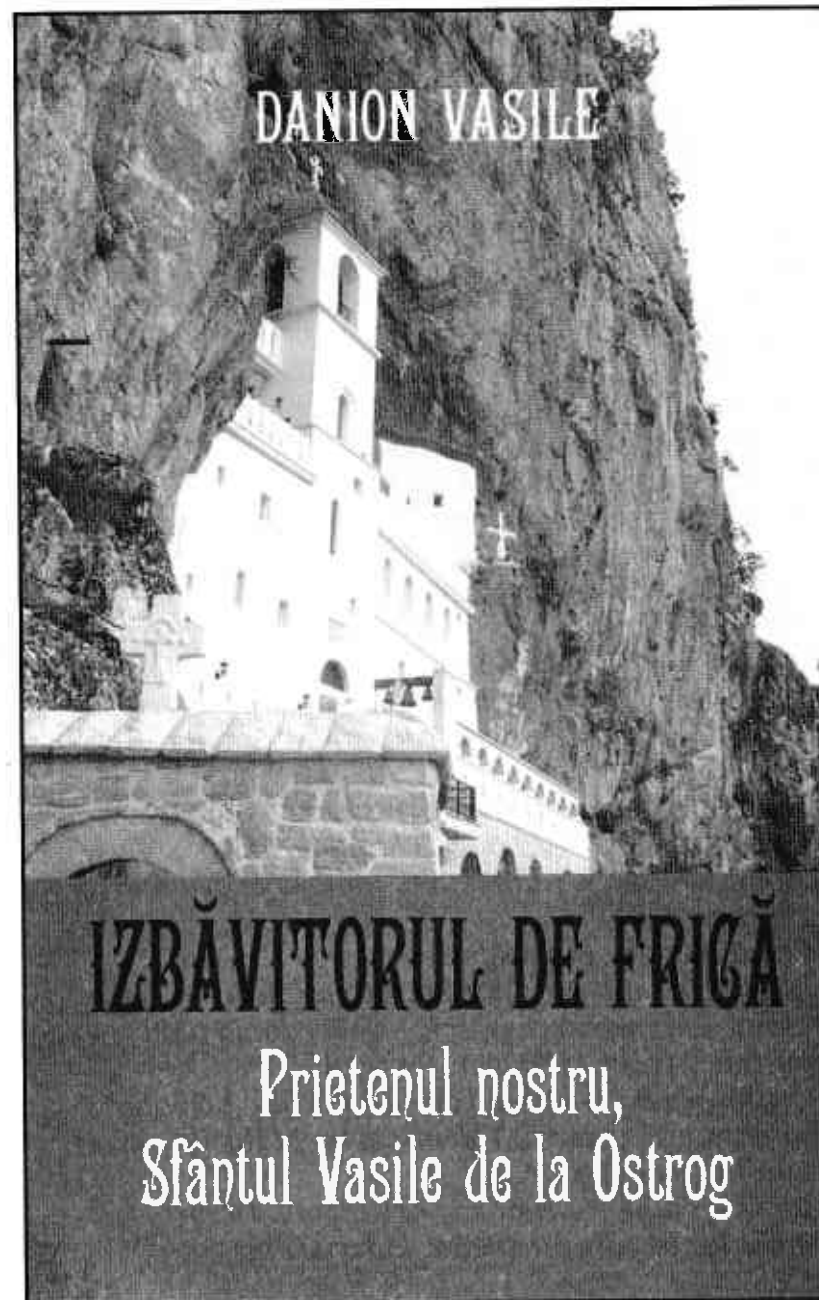
53. Acatistul Sfântului Nectarie	150
54. Neortodocși	152
55. Am cancer?	154
56. Doar sucul?	155
57. Tub de dren	156
58. Argumentele lui tangalaki	157
59. Taină	159
60. Nu ai avut încredere	160
61. Vitezda – „casa milostivirii”	161
62. Oameni și oameni	163
63. Mă ispitești?	166
64. Pentru tata	168
65. V-am dat eu?	169
66. Tangalaki învins	171
67. Vorbea mai mult	173
68. Note mici	174
69. Sub pernă	175
70. Se elimină răul	176
71. Rugăciune	177
72. O altă rugăciune	178
73. Binecuvântare	180
74. Din nou vederea gândurilor	182
75. Vindecarea din vis	184
76. Paraziți la creier	186
77. Femeia retrasă	187
78. Maica	189
79. Cu targa	191
80. Alegeri și alegeri	193
81. Fără credință	195
82. Bilă la creier	196

83. Nu trei	198
84. Doar să-l cunoaștem	200
85. Sinceritate	202
86. Fotografie	204
87. Orice sfârșit e un început	206

Preoteasa Costina Secară: *Postfață*

Binele făcut în tăcere a rodit atât de bogat 211

Nota editorului la ediția a doua..... 214

Părintele Valeriu Cătălin Secară
(27 iulie 1966 – 14 septembrie 2025)

*Maica Justina Bujor, stareța
Mănăstirii Paltin-Petru Vodă*

***Tot ce se întâmpla cu părintele Valeriu era
de la Dumnezeu***

Durerea face parte din viața noastră. Din păcate, într-un anumit moment al vieții, omul este chemat să facă față suferinței. Neliniștea, teama și dezamăgirea asediază bolnavul care, în focul durerii, este încercat greu, suferă nespus și are nevoie de ajutor atât duhovnicesc, cât și medical. Și asta pentru că tristețea exagerată dezarmează sufletul, starea de sănătate a omului înrăutățindu-se tot mai mult. Astfel, omul caută mângâiere, întărire și dragoste adevărată. Dar aceasta o poate găsi la Dumnezeu Iubirii și al Milei, Iisus, Cel atât de drag nouă, Care veghează neîncetat. Și-a arătat dragostea necondiționată față de cei suferinzi: *Acesta neputințele noastre le-a luat și bolile noastre ni le-a purtat* (Matei 8, 17).

Smerit și tăcut, cu zel nesecat și putere de sacrificiu, ca un adevărat ucenic al lui Hristos, părintele Valeriu Secară s-a dedicat alinării suferinței semenilor. Nu este un lucru lesne a vorbi despre o personalitate care a fost contemporană cu noi și în acel om se manifesta aceeași lucrare a harului care s-a dat la început Apostolilor și a continuat până în zilele noastre. Dar, dacă oamenii vor tăcea, *pietrele vor striga* (Matei 19, 40).

Nu pot să spun că mă număr printre persoanele apropiate părintelui Valeriu, ci sunt unul dintre miile de pacienți care i-au trecut pragul. Dar,

LE... fiindcă am pregătire medicală, am fost interesată și să văd metoda sa de lucru.

Eu am avut și privilegiul de a sta alături de părintele Justin Pârnu, sfântul închisorilor comuniste, timp de 15 ani. În acești ani sute de oameni intrau zilnic în chilia lui pentru sfat și ajutor. O mare parte dintre ei erau bolnavi de diverse afecțiuni și aveau grade diferite de gravitate a bolilor. Am văzut cum multe minuni se petreceau în special cu acești bolnavi, de care părintele Justin avea o mare milă și compătimire. La părintele Valeriu am ajuns doar după câțiva ani după trecerea la Domnul a părintelui Justin și, ajungând în fața casei unde primea oamenii, am avut un flash al imaginii pe care o vedeam zilnic la părintele Justin. Zeci de oameni bolnavi, așteptând tămăduirea.

De prima dată când am ajuns la sfînția sa, l-am întrebat despre darul pe care i l-a dat Dumnezeu. Și ne-a povestit fără reținere cum a fost intoxicat și s-a zbatut între viață și moarte mai mult de o lună, și cum, prin minune dumnezeiască, s-a ridicat, deși unul la o mie ar fi avut această șansă. Dar această revenire la viață a venit cu darul de a vedea chiar cu ochii fizici ce se întâmplă în organismul omului. Temându-se să nu fie o înșelare a vrăjmașului, a mers cu soția la părintele Justin, ca să ceară sfat. Chiar în acel moment, părintele era în curte cu un grup de credincioși. Și, ca să îl scutească pe părintele Valeriu de efortul de a mai merge spre chilia lui, i-a strigat de la distanță: „Părinte Valeriu, nu te speria, pentru că tot ce se întâmplă cu tine este de la Dumnezeu!”

Părintele Valeriu mai povestea că, cu vreo zece ani înainte de intoxicare, a fost la părintele Arsenie

Papacioc, care i-a spus: „Părinte, la ușa ta vor veni tot așa de mulți oameni ca la ușa mea.” Și atunci s-a mirat de acest cuvânt, care mai târziu s-a și împlinit.

Atunci când am fost prima oară la el, am intrat mai multe mame împreună. Eu am fost foarte atentă la diagnosticele pe care le spune, pentru că în mare știam cam ce afecțiuni au. Și bineînțeles că tot ceea ce a zis părintele s-a potrivit cu ceea ce știam, adăugând mai multe amănunte la cauzele bolilor. Când l-am întrebat cum vede toate acestea? Mi-a răspuns că poate vedea și la nivel celular. Și despre tratamente a zis: „Eu le dau oamenilor aceste plante și pastile, dar nu ele îi tămăduiesc, ci Dumnezeu.”

Dar acest dar al vindecării era însoțit și de o putere duhovnicească deosebită și de o luminare. După ce sora mea a intrat la părintele, ca să o consulte, când a ieșit mi-a zis că nu a putut să îi vadă trăsăturile feței, pentru că el era ca într-o lumină și ea îi vedea numai buzele care se mișcau.

Puteai să îl întrebi și frământări duhovnicești și îți dădea sfatul cu certitudinea că prin gura sa vorbește Dumnezeu. Se ruga pentru toată lumea. Când intrau la el, oamenii lăsa și câte un pomelnic, ca să fie prezenți în rugăciunile sfînției sale.

Prin această carte ni se dă, așadar, ocazia de a împărtăși tuturor celor interesați câte ceva din experiența părintelui Valeriu. În paginile volumului sunt consemnate întâmplări și frânturi din experiența și dragostea sa, deosebit de folositoare tuturor. Părintele Valeriu Secară este cel care a reușit să ne împace cu suferința și să ne călăuzească pașii spre alinarea ei. Să avem parte de rugăciunile și binecuvântările sfînției sale.

lui pentru mama lui, care a dus o viață păcătoasă. Și că, înainte de a primi moarte mucenicească, sfântul s-a rugat și pentru toți cei care se vor ruga pentru mama lui. Sunt aproape convins că părintele Valeriu m-a pus să citesc acest acatist tocmai pentru că mă apasă ca o povară moartea mamei mele.

Regret că nu am făcut tratamentul primit, că nu am băut ceaiurile și că nu am spus Acatistul Sfântului Fanurie. Am ajuns să dau mulți bani pe medicamente și să pierd mult timp cu doctorii. Dacă l-aș fi urmat, poate că eram sănătos, ca mulți dintre cei care au ajuns la părintele Secară și i-au urmat tratamentul.

Întrebându-l pe autor dacă decizia de a scrie o carte despre părintele a luat-o înainte sau după adormirea părintelui Valeriu, mi-a răspuns: „Nu m-am gândit că voi scrie o carte. Sigur părintele nu ar fi dat niciodată binecuvântare pentru asta. Vorbeam pur și simplu cu oamenii și-mi relatau situațiile trăite de ei. Era o bucurie în sine. Spuneam și altora, pentru a înțelege lucrarea. Nu am avut de gând să scriu nici după ce a plecat la Domnul. Au fost câteva persoane, care mi-au spus că ar fi bine să scriu (între ele și un preot).”

Am pus această întrebare pentru că, după ce am tipărit sute de minuni făcute în țara noastră de Sfântul Nectarie din Eghina, în diferite volume, știu că a fost important ca o mărturie să fie semnată. Rar am publicat mărturii anonime, pentru că nu au aceeași greutate. Dacă Nicolae Stoian s-ar fi gândit că poate va tipări mărturiile mulțimii de oameni cu care a vorbit, le-ar fi notat imediat, și ar fi cerut cel puțin numele, dacă nu și numărul lor de telefon.

Mărturisesc însă că, pentru mine, faptul că părintele Justin Pârnu a mărturisit că lucrarea părintelui Valeriu este de la Dumnezeu e mai importantă decât un maldăr de semnături și adrese la un loc. La fel ca și cuvântul profetic al părintelui Arsenie Papacioc despre faptul că la ușa părintelui Valeriu de la Hlăpești vor veni la fel de mulți ca la ușa chiliei sale de la Tekirghiol. Într-adevăr, după ce și-a revenit dintr-o comă care i-a încercat greu sănătatea, părintele Valeriu a primit harismele care au făcut ca la ușa sa să vină mulțimi de bolnavi.

Poate că unii dintre cititori vor rămâne uimiți de exaltarea cu care Nicolae Stoian se raportează la sfințenia și la minunile Sfântului Valeriu Secară. Da, chiar dacă nu este canonizat, mulți creștini îl consideră sfânt. Iar evlavia populară este tocmai motorul care pornește dosarul de canonizare. (În tradiția ortodoxă Sinodul doar pecetluiește, prin canonizare, evlavia populară. Inițiativa cinstirii unui sfânt o are poporul, nu sinodul.)

Dacă există un lucru care poate să șocheze, în paginile acestei cărți, este conștiința faptului că părintele Valeriu Secară este un doctor fără de arginți al neamului românesc, iar cei care l-au cunoscut – într-un fel sau altul – sunt „frați întru părintele Valeriu”. Noi știm că toți creștinii ortodocși sunt frați întru Hristos – și așa este. Dar, dacă citim viețile sfinților, vom vedea ce legătură strânsă exista între ucenicii unui sfânt. Cei care citesc seria de volume despre Sfântul Iosif Isihastul și cuvioșii săi ucenici pot observa exact aceeași conștiință a ucenicilor, că erau „frați întru Gheron Iosif”. Această frățietate nu era, evident, mai importantă decât frățietatea lor în

Hristos, ci doar era o pecete a căii duhovnicești de slujire a lui Hristos pe care și-o aleseseră.

Cred că tocmai evlavia și focul iubirii pe care Nicolae Stoian l-a avut față de părintele Valeriu a rodit această carte. Spre deosebire de volumele de mărturii despre cuvioșii și sfinți contemporani care sunt doar culegeri de texte scrise de persoane diferite, cartea aceasta este și o carte despre filtrul prin care ne vin aceste mărturii – Nicolae Stoian. El nu a tipărit această carte din dorința de câștig material, ci a donat toți banii din drepturile de autor bisericii din Hlăpești. A încercat să se smerească, micșorându-și într-un fel rolul important pe care l-a avut în pregătirea acestei cărți. Dar, cu cât s-a smerit, cu atât Dumnezeu l-a pus mai mult în valoare. Dacă nu ar fi fost el, cu siguranță că mulți oameni ajunși la Hlăpești ar fi putut pleca fără să fi înțeles valoarea și lucrarea părintelui Valeriu Secară. Așa cum am plecat și eu, spre rușinea mea.

Editura Areopag intenționează să tipărească în viitor un volum – sau poate chiar o serie de volume – despre tălmădirile și harismele părintelui Valeriu. După ce a citit prefața trimisă de maica Justina Bujor, Nicolae Stoian mi-a scris: „Ieri am vorbit cu cineva de la Oradea, cunoscut pe «bulevardul sănătății» din Hlăpești, care mi-a relatat o împrejurare în care cineva, în momentul în care s-a întors cu fața spre părintele Valeriu, după *examinare*, a văzut pe chipul lui o «lumină taborică». Este exact aceeași percepție descrisă de maica stareță Justina – (percepție avută de sora ei). Eu, personal, nu am văzut niciodată acest lucru.”

Am nu doar nădejdea, ci convingerea că mărturiile care s-ar putea strânge despre lucrarea pă-

rintelui Valeriu Secară îl vor surprinde până și pe Nicolae Stoian și îi vor surprinde și pe cei din familia părintelui, care cu jertfelnicie i-au stat aproape în slujirea sa jertfelnică.

Cred că în perioada care va veni, din ce în ce mai mulți creștini vor veni la Hlăpești, la mormântul părintelui Valeriu. Atât cei care l-au cunoscut în timpul vieții, cât și cei care l-au cunoscut prin mărturiile altora sau prin mărturiile din această carte. Părintele a fost o icoană vie, a fost o lumină pe care Dumnezeu a pus-o în sfeșnic și i-a luminat pe mulți. După cum mărturisea el însuși celor apropiați, „când mă voi duce, mai mult ajutor vă voi trimite”. Aceste cuvinte le-am mai citit și despre alți sfinți, canonizați deja de Biserică. Și, așa cum s-au împlinit în cazul lor, așa cred că se vor împlini și cu părintele Valeriu Secară.

Poate că, la vremea convenită, părintele Valeriu va intra și el în Sinaxare. Dar el este deja în sinaxarele multor inimi, mai ales ale bolnavilor care s-au vindecat după ce au ajuns la el...